

Entrevista

Joan Casas és l'únic escriptor hospitalenc que ha estat premiat en la literària Nit de Santa

Lúcia, que enguany se celebra a L'Hospitalet. Va obtenir el premi Víctor Català de narrativa, amb

'Pols de Terrat', l'any 1979 a Reus. Tres anys abans ja n'havia quedat finalista. Ara mostra la

seva sorpresa perquè en 66 anys no hi hagi hagut cap més guanyador de L'H

MARGA SOLÉ

- És important per a L'H la Nit de Santa Lúcia?

- Ho veig com aquella pel·lícula de Walt Disney que es deia *Fantasia*: és fascinant... Fa molts anys que existeix Omnium Cultural a L'H i ja era hora que fessin alguna cosa.

- Té records de la Nit de Santa Lúcia de 1979?

- Va ser a Reus, anava amb la meua dona de llavors i no teníem diners per al sopar. Hi havia dues entrades: una, per als rics, i la nostra, de cafè, per als pobres. A l'entrada del teatre uns treballadors d'una fàbrica es manifestaven perquè els havien acomiadat. Vaig parlar amb ells i els vaig dir: "estan votant, em sembla que puc guanyar i si guanyo llegiré el vostre manifest per la ràdio". Vaig guanyar, em van entrevistar en una emissora en directe i vaig llegir el manifest dels treballadors. És el que recordo.

- El sorprèn que en 66 anys mai s'hagi celebrat a L'H fins ara?

- M'estranya més que jo hagi estat l'únic hospitalenc que hi hagi guanyat un premi. En termes purament estadístics, el fet que una ciutat que ha arribat a tenir 300.000 habitants en 50 anys hagi donat només un guardó en aquest premi, vol dir que alguna cosa no funciona bé en termes escolars i de cultura.

- Per què a 'Pols de terrat' no anomena L'H si tant el paisatge com les històries ho són?

- Perquè en cap de les narracions que han mitologitzat un paisatge, aquest no s'anomena o s'esmenta amb un nom inventat. Jo no vaig tenir necessitat d'inventar-ne un i va ser Francesc Vallverdú, en el pròleg de la primera edició, qui va dir que allò era L'H, cosa que jo no volia dir.

- És dramaturg, poeta, traductor, escriptor, crític... Com es considera?

- No em considero ni tan sols un escriptor. Per mi l'escriptura és el resultat d'unes circumstàncies molt peculiars que es donen i que jo no he aconseguit convertir-les en un ofici.

“M'estranya ser l'únic hospitalenc premiat”

De vegades les circumstàncies fan que s'escriu narrativa; d'altres, prosa, un dietari, una peça de teatre o també poesia... Això no depèn de mi.

- Què pensa dels premis? N'ha guanyat uns quants!

- Dels que he participat com a concursant no tinc gran cosa a dir: crec que han estat correctes i justos, sinó no m'hi hauria presentat. Els més importants no ho són; són mecanismes de promoció de les editorials que en el fons acaben pagant un avançament de drets i així estalvien en promoció. No pot ser que una cultura tan petita tingui tants premis, això vol dir que alguna cosa no

“Em plantejo escriure alguna cosa que siguin els meus ‘Cien años de soledad’”

funciona, igual que el fet que jo sigui l'únic hospitalenc que hagi guanyat un premi a la Nit de Santa Lúcia. Són indicis clars que hi ha alguna cosa que funciona molt malament.

- El teatre ha format una part important de la seva vida. Va

fundar al GAT a L'H.

- La política de grups de teatre que va ser la columna vertebral d'aquest país va morir a mitjan dècada dels 80. Queden algunes grans companyies construïdes sobre fonaments d'antics grups. És una tragèdia... He estat 25 anys professor de l'Institut del Teatre i, dels alumnes que he tingut en aquest temps i que treballen en el paisatge professional del teatre a Catalunya, la immensa majoria viuen en el lliandar de la precarietat o pobresa absoluta i ja no diem quan arriben a la jubilació.

- Ja no viu a L'H però hi estava involucrat. Quina relació hi té ara?

- Exactament he viscut la meitat de la meua vida a L'H i l'altra meitat a l'Eixample de BCN. Hi vaig mantenir vincles mentre els meus pares eren vius i després de la seva mort —la mare va morir ja farà 20 anys— les meves relacions amb L'H han estat escassíssimes. Hi conservo alguns amics, molt pocs. Això de l'amistat també et dona bastantes sorpreses.

- Alguns dels seus premis són de poesia. Hi té a veure la seva amistat amb Feliu Formosa?

- En bona part, sí, perquè l'escriptura poètica va néixer en mi en el moment de la meua ruptura amb L'H, coincidint amb altres ruptures en una època de la meua vida en la qual hi ha moltes coses de les quals decideixo passar pàgina. Així va néixer la poesia, vaig escriure algunes coses i el meu amic Pere Pinyol, que en pau descansi, les va llegir i em va recomanar que les ensenyés al Feliu que va dir "endavant!". Vaig guanyar el premi Miquel de Palol l'any 1985. Després amb el Feliu hem escrit uns quants llibres a quatre mans, cosa que també té la seva gràcia.

- Què sap del Districte Cultural de L'H?

- És un fenomen de reciclatge i hi ha d'altres fenòmens de reciclatge que són pitjors. Si tenim una zona industrial degradada i progressivament inútil, en lloc que es converteixi en un espai ple de rates, d'ocupes i drogoaddictes, hi podem posar algun artista. Sempre serà millor, no?

- Ara mateix, què està fent?

- Tradueixo peces de teatre i em plantejo escriure alguna cosa que sigui el meu *Cien años de soledad*, en clau de nissaga familiar. M'adono que els meus tres fills, de 29 a 40 anys, tenen una percepció de la història de la memòria recent bastant complexa. La nostra generació mantenia una vinculació forta amb un lloc i això donava un cert ordre i estructura a la memòria. Amb la situació econòmica actual, és lògic que els nostres fills tinguin una vinculació escassa amb el lloc i també diferent amb la memòria. És important treballar en aquest camp: escriuré sobre aquest tema. |

Aniversari. La mítica sala presenta un llibre i un documental que recull testimoniatges dels seus 20 anys d'existència

La Salamandra fa història

El llibre és un resum del què han estat els 20 anys de la Salamandra, 1996-2016, encabits en 222 pàgines. S'han editat 2.000 exemplars —que es regalen a amics, proveïdors, mànagers, músics, *staff*, etc. "És un record molt visual, per guardar-lo a casa i, de tant en tant, fer-li una ullada", diu David Lafuente, director de la Salamandra.

El llibre té moltes fotos i està separat per capítols que parlen de persones i grups que han tingut relació amb la Salamandra en aquests vint

anys. Sobre els orígens de la sala, Lafuente recorda que la primera intenció va ser crear una sala de concerts a L'Hospitalet perquè no n'hi havia cap en aquells moments. "Tot ha anat evolucionant d'una forma que fins i tot a nosaltres ens ha sorprès. No podíem imaginar trobar-nos amb dues sales i una infraestructura de les millors de l'Estat espanyol, una programació tan àmplia i tan eclèctica a la ciutat, ni un festival com el Let's, entre d'altres", diu.

L'objectiu futur de la Salamandra

continua sent el mateix dels seus inicis: tenir molta diversitat de programació i poder satisfer, dins de les músiques modernes, tots els públics. Per a aquest objectiu necessiten tenir dos espais: un, per a propostes amb més convocatòria i, l'altre, per a propostes més íntimes. A més acullen la Casa de la Música i tenen un lloc de creació, formació i exhibició per a grups. |

Més info: www.salamandra.cat

Clients de la Salamandra fullegen el llibre de l'aniversari